

ПРОЛОГ

— Трябва да се връщаме — настоя Гаред. В гората вече притъмняваше. — Диваците са мъртви.

— Мъртвите ли те плашат? — подхвърли с тънка усмивка сир Веймар Ройс.

Гаред не се хвана на въдицата. Беше стар, вече над петдесетте. Лордчетата с жълто около устата идват и си отиват. Тях с лопата да ги ринеш.

— Мъртвите са си мъртви. С мъртвите работа нямаме.

— А дали са мъртви? — настоя Ройс. — Имаме ли доказателство?

— Уил ги видя — отвърна Гаред. — Щом той казва, че са мъртви, за мен е достатъчно.

Уил си знаеше, че рано или късно ще го въвлекат в спора. Предпочиташе да е по-късно.

— Майка ми казваше, че мъртвите не пеят.

— Моята дойка също, Уил — отвърна Ройс. — Не вярвай на това, което си чул до женска гърда. Човек може да научи нещо дори от мъртвите. — Гласът му отекна в здрача на леса.

— Чака ни дълъг път — отбеляза Гаред. — Осем, може би девет дни. А вече се мръква.

Сир Веймар Ройс равнодушно погледна небето.

— Като всеки ден по това време. Тъмното ли те размеква, Гаред?

Уил видя как устните на Гаред се присвиха. Не му убягна гневът в погледа под дебелия черна гугла на наметалото. Четиридесет години беше Гаред в Нощния страж, още от момче, и не беше свикнал да го поднасят. Но Уил долови и нещо друго под наранената гордост на по-възрастния мъж. Не беше трудно да се усети: една едва стаена напрегнатост, опасно близка до страха.

Уил споделяше безпокойството му. Служеше на Вала вече четвърта година. Когато за първи път го пратиха отвъд, всички стари приказки го връхлетяха и червата му се обърнаха наопаки. После се смя. А сега беше ветеран с над сто обхода зад гърба си и безкрайната тъмна пустош, която южняците наричаха „Гората на духовете“ вече не го ужасяваше.

До тази нощ. Тази нощ бе някак по-различно. Този мрак го изпълваше с някаква тръпка, от която настръхваше. Яздеха вече девет дни — на север, на северозапад, отново на север, все по-далече от Вала, по следите на бандата диваци. Всеки изминал ден ставаше все по-лошо. Днес беше най-зле. От север излезе студен вятър и дърветата зашумяха като живи. През целия ден Уил имаше чувството, че нещо го следи. Нещо студено и безмилостно, нещо, което никак не

го обича. Гаред също го бе усетил. Нищо друго не му се искаше сега на Уил толкова силно, колкото да се втурне презглава назад към безопасното убежище на Вала. Но не може човек да сподели такова чувство с командира си.

Особено с такъв командир.

Сир Веймар Ройс беше последният син на древен род с твърде много наследници. Осемнадесетгодишен младок с приятна външност, сивоок, чаровен и тънък като острие на нож. Възседнал едрия си черен дестриер, той се извисяваше над Уил и Гаред с техните по-дребни гарони. Носеше черни кожени ботуши, черен вълнен клин, черни ръкавици от къртича кожа и черна плетена ризница, тънка, гъвкава и лъскава върху сплъстена вълна и щавена кожа. Сир Веймар беше заклет брат на Нощния страж от по-малко от година, но никой не можеше да го упрекне, че не е подготвен за призванието. Поне ако се съдеше по доспехите.

Наметалото от черен самур увенчаваше блясъка на младия рицар: плътно и меко като грях.

— Бас държа, че сам ги е избил — подметна веднъж Гаред на чаша вино в казармата. — Прекършил е тънките им вратленца със собствените си ръце великият ни воин. — Изпадаха от смях.

Трудно е да се подчиняваш на човек, комуто се присмиваш над чашата, помисли Уил и потръпна върху гърба на гарона. Гаред сигурно изпитваше същото.

— Мормон нареди да ги проследим. Е, направихме го — заговори Гаред. — Казвам ви, мъртви са. Няма да ни безпокоят повече. Чака ни тежка езда. Нещо времето не ми харесва. Ако падне сняг, два дни няма да ни стигнат да се върнем. А снегът е най-доброто, което можем да очакваме. Виждали ли сте ледена виелица, милорд?

Младият лорд все едно че не го чу. Само огледа сгъстяващия се здрач полуутегчено, полуразсеяно. Уил бе яздил достатъчно дълго с рицарчето и знаеше, че в такъв момент е безсмислено да му досажда.

— Разкажи ми пак какво видя, Уил. Всичко, с подробности. Без да пропускаш нищо.

Преди да го вземат в Нощния страж, Уил се препитаваше с лов. Е, по-точно с браконьерство. Свободните конници на Малистъррови го бяха спипали с окървавени ръце в горите на самите Малистъррови, докато одираше кожата на един от самците на Малистъррови, и така му се наложи да избира: да навлече черното или да изгуби едната си ръка. Никой не можеше да се придвижва из леса така безшумно като Уил и черните братя скоро оцениха дарбата му.

— Станът им е на две мили оттук, отвъд онзи рид, точно до потока. Приблжих се, колкото посмях. Преброих осем души, мъже и жени. Бяха вдигнали навес до скалата. Снегът го покриваше добре, но го различих ясно. Огън не гореше, но въглените от огнището личаха ясно като бял ден. Никой не

помръдваше. Наблюдавах ги дълго. Жив човек не може да лежи толкова дълго неподвижен.

— Кръв видя ли?

— Е, не — призна Уил.

— Някакво оръжие?

— Няколко меча и лъкове. Единият беше с брадва. Тежка, двуостра, здраво желязо. Лежеше на земята до него, до ръката му.

— Запомни ли разположението на телата?

Уил сви рамене.

— Двама лежаха облежани на скалата. Повечето бяха по земята. Ей тъй, като нападали.

— Или заспали — подхвърли Ройс.

— Нападали — настоя Уил. — Имаше една жена горе, в клоните на един габър. Съгледвачка — подсмихна се той. — Постарах се да не ме види. А когато приближих, видях, че и тя не помръдва. — Уил неволно потръпна.

— Студено ли ти е? — попита Ройс.

— Малко. От вятъра, милорд — промърмори Уил.

Рицарчето се извърна към сивокосия конник. Якият дестриер на Ройс вървеше неуморно и замръзналата шума хрущеше под копитата.

— Гаред, как мислиш, какво е могло да убие тези хора? — подхвърли небрежно Веймар и оправи диплите на самуреното си наметало.

— Студът — отвърна с желязна увереност Гаред. — Миналата зима видях как замръзват хора. И предишната също. Още когато бях почти момче. Всички разправят за сняг, дълбок четиридесет стъпки, и как леденият вятър иде с вой от север, но истинският враг е студът. Прокрадва се към тебе по-тихо и от Уил, и отначало почваш да трепериш и да тракаш със зъби, да потропваш с крак и да сънуваш греяно вино и жарко огнище. А как изгаря само. Нищо не може да те изгори така, както студът. Но това е само началото. После прониква в теб, изпълва те и след известно време вече нямаш сили да се бориш с него. Не ти остава друго, освен да седнеш и да заспиш. Казват, че накрая не изпитваш болка. Първо отслабваш и се унасяш в дрямка, всичко постепенно изчезва, а след това сякаш потъваш в море от топло мляко. Тихо и кротко.

— Какво красноречие, Гаред — отбеляза сир Веймар. — Не подозирах у теб такава дарба.

— У мен и студ има, млади ми лорде. — Гаред отметна гуглата, за да види добре сир Веймар буците на мястото на ушите му. — Две уши, три пръста на краката и кутрето на лявата ми ръка. Отървах се леко. Събратът ми го намерихме замръзнал на поста. Усмихнат.

Сир Веймар сви рамене.

— Ами трябва да се обличате по-топло, Гаред.

Гаред изгледа с неприязън младото господарче и белезите на мястото на замръзналите му уши, изрязани от майстер Емон, пламнаха от гняв.

— Ще ви видя как ще се облечете като дойде зимата. — Нахлупи гуглата и се смълча намръщен на гърба на дребното животно.

— Щом Гаред казва, че е от студа...

— През последната седмица излизал ли си на обходи, Уил? — прекъсна го Ройс.

— Да, милорд. — Нямахме седмица, в която да не е излизал на десетина проклетни обхода. Накъде биеше лордът?

— И как откриваше Вала?

— По плача — отвърна смръщен Уил. Сега вече, когато лордчето го подхвърли, схвана. — Не може да са замръзнали, след като стената още плаче. Не е било достатъчно студено.

Ройс кимна.

— Умник си ми ти. Миналата седмица паднаха няколко слани, попрехвърча малко сняг, но студът все пак не беше толкова свиреп, че да убие осем души, все големи хора. При това, позволете да ви напомня, облечени с дебели кожи, с добър подслон и възможност да си напаят огън. — Рицарчето се ухили самоуверено. — Уил, води ни натам. Искам да ги видя тези мъртъвци с очите си.

И нищо повече не можеше да се направи. Това беше заповед и честта ги задължаваше да я изпълнят.

Уил тръгна напред и дребното рошаво конче придирчиво си запроправя път през шубраците. Снощният сняг бе разстлал тънка пелена върху камънаци, пънове и ями, дебнещи всеки непредпазлив смотаняк. Сир Веймар Ройс пое след него. Едрият му черен дестриер цвилеше нетърпеливо. Бойният кон беше най-неподходящият избор за обход, но ха кажи го това на нашето благородниче. Старият войник замърмори в ариергарда.

Здрачът се сгъстяваше. Безоблачното небе първо стана тъмнопурпурно, с цвета на подпухнала рана, а след това взе да почернява. Светнаха звезди. След тях изгря и сърпът на луната. Уил безмълвно изрече молитва на благодарност, че поне е светло.

— Можем да подкараме и по-бързо — подхвърли Ройс, щом луната се вдигна.

— Не и с този кон — отвърна Уил. Страхът го правеше дързък. — Ако толкова държите, милорд, водете вие.

Сир Веймар Ройс не благоволи да му отговори.

Някъде далече в леса се чу вълчи вой.

Уил спря гарона под един стар чворест габър и слезе.

— Защо спираме? — учуди се сир Веймар.

— По-добре да продължим пеша, милорд. Ей го де е, отвъд рида.

Ройс помълча, загледан умислено в далечината. Вятърът зашепна сред дърветата. Дългото самурено наметало на гърба му сякаш оживя.

— Тук има нещо гнило — промърмори Гаред.

— Нима? — ухили се пренебрежително рицарчето.

— Не го ли усещате? — попита Гаред. — Вслушайте се в мрака.

Уил го усети, и още как. Четири години в Нощния страж, а никога не се беше страхувал толкова. Какво ли беше?

— Вятър. Шумолене на дървета. Вълчи вой. Кой от всички тези звуци така ти размеква коленете, Гаред?

Едрият войник не отвърна нищо и Ройс изискано скочи от седлото. Привърза здраво юздите на дестриера към един нисък клон, по-надалече от другите два коня, и извади дългия си меч от ножницата. Лунен лъч пробяга по лъскавата стомана, рубините по дръжката проблеснаха. Оръжието беше великолепно, ковано в замък и, както си личеше, ново. Уил се съмняваше, че е свистяло някога в свирепа ярост.

— Тук дърветата се сгъстват — предупреди той. — Мечът само ще ви пречи. По-добре е с нож.

— Ако ми трябва указания, ще те попитам. Гаред, ти стой тук да пазиш конете.

Гаред скочи от коня.

— Ще ни трябва огън. Аз ще се погрижа.

— Толкова ли си глупав, старче? Ако в тази гора има врагове, само огънят ни липсва.

— Някои от враговете ще се боят от него — каза Гаред.

— Стръвници, вълчища и... други неща...

Сир Веймар стисна устни.

— Никакъв огън.

Гуглата засенчваше лицето на Гаред, но Уил зърна блясъка в очите му, впити в рицарчето. За миг се уплаши старият да не посегне към меча. Беше късо грозновато оръжие, с омазнена от пот ръкохватка и очукано от дълга употреба острие, но ако Гаред го извадеше от ножницата, Уил нямаше да заложи и един железен петак за живота на лордчето.

Накрая Гаред сведе поглед и промърмори:

— Добре. Без огън.

Ройс го прие за съгласие и обърна гръб.

— Уил. Води.

Уил се провря през гъсталака и после се заизкачва по склона на ниския рид към дървото, където си бе намерил удобно за наблюдение място. Земята под тънката снежна покривка беше мокра и разкаляна, хлъзгава, с камънаци и коварни коренища, в които лесно можеш да се спънеш. Катереше се съвсем безшумно. Чуваше зад себе си металното подрънкване на ризницата на рицарчето, шума на листата и тихите ругатни, когато някой от ниските клони закачеше дългия му меч или разкошното самурено наметало.

Голямото стражево дърво си беше на мястото, самотно наврѣх рида. Точно там, където Уил знаеше, че трябва да е. Най-ниските му клони висяха едва на стъпка над земята. Той се плъзна по корем под него, по снега и калта, и хвърли поглед към полянката долу.

И тогава сърцето му спря да бие. За миг не посмя да си поеме дѣх. Голата полянка се виждаше добре на лунната светлина — пепелта от огнището, засипаният със сняг навес, голямата канара, полузамръзналото поточе. Всичко си беше точно така, както преди няколко часа, освен...

Нямаше ги. Телата бяха изчезнали...

— Божове! — чу зад гърба си. Острие на меч посече един от ниските клони и сир Веймар Ройс се изправи на върха. Застана до стражевото дърво с дългия меч в ръка, а поривът на вятъра изду наметалото зад него, великолепно очертано под звездната светлина — така, че да го видят всички.

— Снискете се! — изсъска Уил. — Тука има нещо гнило.

Ройс не помръдна. Само погледна надолу към празната поляна и се разсмя.

— Твоите мъртъвци май са сменили бивака. А, Уил?

Уил беше онемял. Изхриптя, опитвайки се да измъкне някоя дума от гърлото си, но не успя. Не беше възможно. Очите му трескаво зашариха из опустелия бивак, докато не се спряха на брадвата. Грамадна двуостра бойна брадва. Все още си лежеше там, където я бе видял за последно. Непокътната. Ценно оръжие...

— Хайде ставай, Уил — заповяда сир Веймар. — Тук няма никой. Няма какво да ми се криеш под шубраците.

Уил неохотно се подчини.

Сир Веймар го изгледа с укор.

— Няма да се върна в Черния замък с провал още на първия ми обход. Ще ги намерим тези хора. — Озърна се. — На дървото. Бързо горе. Огледай за огън.

Уил се обърна, онемял. Нямаше смисъл да спори. Вятърът се усили. Прониза го. Добра се до ствола на сиво-зеленото стражево дърво и започна да се катери. Дланите му скоро станаха лепкави от смолата и той се изгуби сред игличките. Страх изпълни корема му като къс месо, което не можеше да смели. Шепнейки молитва към безименните божове на леса, той измъкна камата от канията и я стисна между зѣбите си, за да освободи ръцете си за катеренето.

Вкусът на студеното желязо в устата му го успокои. Гласът на лордчето отдолу го сепна.

— Кой е там?

Уил долови несигурността в този вик. Спря да се катери, послуша се и погледна.

Лесът се отзова: шумоленето на листата, леденият ромон на потока, далечното бухане на снежна сова.

От Другите — нито звук.

Уил улови движението с крайчеца на окоото си. Бледи силуети, плъзгащи се сред дърветата. Извърна глава и мерна бяла сянка в тъмнината. Сянката изчезна. Голите клони леко се размърдаха от вятъра и се сплетоха като чворести пръсти. Уил отвори уста да извика, но думите замръзнаха в гърлото му. Сигурно се лъжеше. Сигурно бе само някоя птица, отразеният сняг или някакъв фокус на лунната светлина. Какво всъщност беше видял?

— Уил, къде си? — извика сир Веймар. — Виждаш ли нещо? — Въртеше се бавно в кръг, станал изведнъж доста предпазлив, и стискаше дългия меч. Изглежда, и той като Уил ги беше усетил. Не се виждаше нищо. — Отговори ми! Защо е толкова студено?

И наистина беше студено. Смразяващо. Уил потръпна и се притисна плътно до клона с лице, опряно в кората на смърча. На бузата си усещаше сладникавата и лепкава смола.

От притъмнелия лес изникна сянка. Застана точно пред Ройс. Висока, дългнеста и яка като стари кости, с бяла като мляко плът. Бронята ѝ менеше цвета си с всяко помръдване: тук бяла като пресен сняг, там — черна като нощ, изпъстрена със сивкаво зеленото на дървесата. При всяка стъпка на създаването пробягваха отблясъци като лунен лъч над вода.

Уил чу дъха на сир Веймар Ройс. Все едно изсъска змия.

— Не се приближавай.

Гласът му изхриптя като на уплашено момченце. Той отметна дългото си самурено наметало, за да освободи мишците си за бой, и стисна меч с две ръце. Вятърът секна. Беше много студено.

Другото безшумно се плъзна напред. В ръката му имаше меч... Дълъг... Нещо невиджано. Оръжие, изковано не от човешки метал. Беше живо, с пулсираща вътре лунна светлина, прозрачно като кристал — толкова тънко, че изчезваше, щом се окажеше с ръба напред пред погледа на Уил. В това нещо имаше някакъв смътен синкав блясък, призрачна светлина, танцуваща по ръбовете, и Уил някак си осъзна, че е по-остро и от най-наточения бръснач. Сир Веймар го посрещна храбро.

— Танцувай с мен тогава.

И вдигна гордо меч високо над главата си. Ръцете му трепереха от тежестта, а може би от студа. Но в този миг, помисли Уил, Ройс престана да бъде хлапе и стана мъж на Нощния страж.

Другото се спря. Уил видя очите му: сини, по-тъмносини от човешки. Синьо, парещо като лед. Приковаха се в треперещия, вдигнат високо меч. Вгледаха се в студения лунен лъч, пробягващ по металното острие. За миг надеждата му се върна.

И те се появиха от сенките без звук. Близнаци на първото. Три... четири... пет... Сир Веймар навярно бе усетил мраза, който лъхаше от тях, но не ги видя, нито ги чу. Уил трябваше да извика. Беше негов дълг. И гибел, ако го направеше. Потръпна, притисна се до дървото и притихна. Светлият меч се вдигна и блесна във въздуха.

Сир Веймар го посрещна със стомана. Остриетата се сблъскаха, но не се чу кълтеж на метал в метал; само един пронизителен, разкъсващ тъпанчетата звук като на умиращо в агония животно. Ройс нанесе втори удар, отби, после отстъпи крачка назад. Нова вихрушка от удари и нова стъпка назад.

Зрителите стояха навсякъде — зад него, вдясно и вляво, и гледаха тихо, търпеливо и безизразно. Танцуващите по тънките им брони шарки се сливаха и ги правеха почти невидими пред дърветата. Но не се намесваха.

Остриетата се срещаха отново и отново, и на Уил му се искаше да запуши ушите си, да не чува странното хъхрецо свистене от сблъсъка им. Сир Веймар пъхтеше от усилие и дъхът му излизаше под лунните лъчи на гъста пара. Мечът му бе побелял от скреж. Мечът на Другото беснееше из въздуха с бледосинята си светлина.

Ройс отби. С миг закъснение. Сияещият меч прониза плетената ризница под мишницата му. Младият лорд изрева от болка. Кръвта шурна през стоманеното плетиво, кипна от студа и червените капки заблестяха — като пламъци по вледенения сняг. Сир Веймар отри пръсти в хълбока си и ръкавицата му от къртича кожа подгизна в кръв.

Другото изрече нещо на непознат за Уил език; гласът прозвуча като пукот на лед по замръзнало езеро, а словата — като подигравка.

Сир Веймар Ройс кипна от гняв.

— За Робърт! — изрева той и се изправи озъбен. Надигна заскрежения си меч и замахна направо в посичащ удар, с цялата си тежест. Другото отби вяло.

Мечовете се докоснаха и стоманата се пръсна.

Рев прониза стаения нощен лес; дългият меч се пръсна на стотици късчета и те се разлетяха като дъжд от игли. Ройс падна на колене, изкрещя и закри очите си. От пръстите му бликна кръв.

Зрителите тръгнаха напред като един. Като по сигнал. Мечовете се надигнаха и в мъртвешката тишина се започна сеч. Касапница. Светлите остриета разсичаха ризницата като коприна. Уил затвори очи. Чуваше само гласовете им далече долу — смях, рязък като трошачи се ледени висулки.

Когато събра смелост да погледне отново, бе изтекло много време и долу беше пусто.

Остана на дървото. Почти не смееше да диша. А луната бавно се местеше по черното небе. Накрая се смъкна, със схванати мускули и безчувствени от студа пръсти.

Тялото на Ройс лежеше по очи в снега, с една ръка изпъната напред. От дебелилото самурено наметало бяха останали жалки дрипи. Едва сега, проснат така, мъртъв, човек можеше да види колко е млад. Момче.

На няколко стъпки встрани Уил намери останалото от меча. Върхът му се беше пръснал и огънал като дърво, поразено от мълния. Уил коленичи, огледа се предпазливо и го вдигна. Щеше да му послужи за доказателство. Гаред щеше да разбере. Ако не той, то поне Стария мечок Мормон или майстер Емон. Дали Гаред още чакаше при конете? Трябваше да побърза.

Уил стана. Пред него се изправи сир Веймар Ройс.

Фините му дрехи бяха разкъсани, лицето му — безформена маса. Отломка от меча бе разцепила слепия бял гледец на лявото око. Дясното око беше отворено. Зеницата грееше синя. Виждаше. Безчувствените пръсти на Уил изпуснаха скършения меч и той затвори очи да се помоли. Дългите, нежни длани го погалиха по бузата и го стиснаха за гърлото. Бяха облечени в най-фината къртича кожа и подгизнали от кръв, но допирът им беше смразяващ.